

HISTORIALLISET PARRASVALOT

Aloitin uuden TV-sarjan. Katselin kiinnostuneena näyttelijöitä, jotka eläytyivät taitavasti ohjelman tunnelmaan. Näyttelemisen on aina kiinnostanut minua ja olisi hauskaa päästä näyttelemään joskus. Olen vasta 11-vuotta vanha, mutta palava halu parrasvaloihin on suuri. Olen pienestä asti tehnyt omia esityksiä, ja koulun näytelmissä pääosa on aina ollut minulla.

Asun isossa, mutta pienessä kunnassa ja täältä on pienet mahdollisuudet päästä isoille näyttämöille. Kotini on iso ja moderni isäni ja äitini takia, koska molemmat tienaavat työssään paljon. Isäni Wilhelm on ison firman johtaja ja äitini Lydia on johtava ylilääkäri isossa lääkärikeskuksessa. Kotimme on iso ja valkoinen, jossa on iso ikkuna ja lämmitetty suuri uima-allas. Talon yläkerrassa on huoneeni, joka on aika suuri.

Vanhempiani ei oikeastaan kiinnosta innostukseni teatterin maailmaan, mutta isänäitiäni eli mummuani Philippinaa teatteri on kiinnostanut koko hänen ikänsä. Hän on vienyt minua lukemattomiin teatteriesityksiin ympäri maata. Se on ollut minusta todella mukavaa.

-Nähdään! sanoin mummulleni Philippinalle, joka oli tullut hakemaan minua koulusta.

-Nähdään! Hän huudahti iloisesti takaisin auton ikkunasta, ennen kuin kaasutti pois pihastamme.

Käyn postilaatikolla aina, kun tulen koulusta. Tänään en kuitenkaan nähnyt tavallisia lähimarketin mainoslehtiä, vaan pienen, suurinpiirtein oman kämmeneni kokoisen laatikon. Kun pääsin ulko-ovesta sisälle, ryntäsin heti omaan huoneeseeni tarkastelemaan laatikkoa.

Laatikkoa ei ole tehty pahvista eikä kyllä muovistakaan. Se oli metallia. Yritin etsiä luukkuja, josta laatikon olisi voinut avata. Laatikon keskellä oli viiva ja yritin avata sitä siitä, mutta tuloksetta. En huomannut laatikon sivulla olevaa, melkein olematonta nappia ja huomaamattani painoin siitä. Säikähdin suuresti, kun pieni harmaa laatikko lennähti lattialle ja posahti isoksi taikaportaaliksi. Mietin hetken, uskaltaisinko astua sisään, mutta kun en keksinyt miten portaalin saa suljettua, päätin astua sisään. Eihän siitä mitään haittaa olisi, kun äiti ja isä ovat vielä monia tunteja töissä.

Löysin itseni pieneltä hiekkaiselta kadulta. Ympärilläni kuului paljon puheensorinaa ja eläinten ääniä. Avasin nopeasti silmäni ja tajusin olevani minulle tuntemattomassa paikassa. Nousin ylös ja aivastin pölyävän hiekan takia. Lähdin kävelemään katua pitkin lähemmäksi kylän keskustaa. Sain monilta ihmisiltä ihmetteleviä katseita. Kylän naisilla oli pitkät röyhelömekot ja päivänvarjot, miehillä taas puvut ja lierihatut.

-En ole kyllä enää 2020-luvulla, mietin itsekseni.

Luulen, että ihmiset ihmettelivät omaa pukeutumistyyliäni, maastokuvioiset farkut ja vähän liian iso vihreä kauluspaita.

Kävelin vielä hetken keskustassa katselemissa vanhoja näyteikkunoita. Katselin lumoutuneena kakkukaupan näyteikkunaa, kunnes törmäsin nuoreen tyttöön.

- Hui! minä huudahdin.
- Ääks! tyttö kiljaisi takaisin.
- Sori, mä en huomannut sua, pahoittelin.
- En ota pahakseni, tyttö vastasi.
- Saaks mä kysyy et mis mä niinku oon? kysyin tytöltä.
- Sinä olet Turussa, tyttö vastasi kohteliaasti.
- Ai Turus vai? Miks tää paikka on nii oudon näköne? utelin.
- En näe täällä mitään outoa nuori neiti. Oletko eksynyt? tyttö kysyi.
- Emmää usko. Onks tääl joku vitsin tapahtuma tai jotai. Nää teijän asut näyttää pikkasen cringeltä 2020-luvulle, tokaisin.
- 2020-luvulle? Mehän elämme vasta 1800-lukua, tyttö ihmetteli.
- Siis hä, 1800-lukua? kiljaisin.
- Kyllä, ja toivoisin neidiltä sivistystä puheeseen, tyttö pyysi.
- Aa joo pitääks- anteeksi, pitääkö täällä puhua kirjakielellä? varmistin.
- Kyllä, tyttö nyökkäsi.
- Olen Birghita, hauska tutustua, hän jatkoi.
- Minä olen Charlotte, sanoin.
- Haluaisitko, että esittelen paikkoja? Voin samalla kertoa itsestäni, Birghita kysyi kohteliaasti.
- Kyllä kiitos, vastasin.

Birghita esitteli minulle kaikki kylän puodit ja kaupat;

Leipomon, jossa työskenteli leipuri Andreas. Kukkakaupan, jossa työskenteli kukkakauppias Valeria. Kyläkaupan, jossa työskenteli kauppias Filip ja kakkukaupan, jossa työskenteli kakkukauppias Catrin.

Saimme kakkukaupasta maistiaisiksi pienen palan kakkutaikinaa, kun lähdimme pois.

Lopuksi kävimme vielä Birghitan kotona. Hänen kotinsa oli pieni ja ruskea puutalo, jossa oli vain yksi kerros. Birghitan huone oli pieni, mutta sievä. Hänellä oli monia eri kasveja, pieni vaalea sänky, nahistunut työpöytä ja tummanruskea kirjahylly, joka pursusi kirjoja ja kukkasia. Mielestäni huone oli tosi kaunis ja siisti; ei elektroniikkaa tai johdonpätkiä lattialla tai likaisia haisevia sukkaa sängyn alla. Keittiökin oli pieni ja puunvärinen. Vessaa ei ollut vaan oli pelkkä ulkokuussi. Mietin koko ajan, että miten Birghita ja hänen perheensä pystyvät käymään ulkokuuussissa joka päivä. Olen selvästi tottunut elämään liian "kuninkaallisesti".

Ilta alkoi jo hämärtää ja lähdin Birghitan kotoa.

-Näemmekö me vielä joskus? Birghita kysyi lopuksi.

-Kyllä vaan, vastasin iloisesti.

-Hei sitten, hän huusi perääni.

-Hei hei, vilkutin takaisin.

Kun olin kävellyt hetken matkaa, tajusin etten tiennyt miten pääsisin kotiin. Laitoin kädet taskuihini ja kappas kummaa, löysin pienen taikaboksin taskustani. En ollut huomannut sitä koko aikana ollessani täällä, 1800-luvun Turussa. Etsin pienen napin boksin kyljestä ja painoin sitä. Maaginen taikaportaali ilmestyi eteeni ja saatoin taas säikähtää sitä hieman. Astuin portaalista sisään ja muutaman sekunnin päästä olin taas omassa huoneessani. Taikaboksi lojui lattiallani ja siirsin sen kirjahyllyn taakse, mistä vanhempani eivät ikinä löytäisi sitä.

Kello oli jo viisi iltapäivällä ja vanhempani tulisivat kotiin puoli kuudelta. Olin ollut reissussani kolme tuntia ja 45 minuuttia. Katselin hetken uutta TV sarjaani, jonka aloitin aamulla. Kello oli puoli kuusi, kun vanhempani kaasuttivat pihalle ja tulivat nauraen sisälle.

-Moikka pikku muruseni, isäni sanoi ja nosti minut korkealle ilmaan.

-Iskä mä oon jo 11! huusin ja rimpuilin pois isäni kovasta otteesta.

Juoksin takaisin huoneeseeni ja mietin Birghitaa. Kävisin huomenna siellä uudestaan, sillä olihan huomenna lauantai.

-Syömään! äitini huusi alakerrasta.

Juoksin portaat alas, koska minulla oli kauhea nälkä.

-Mitä on ruuaksi? kysyin ennen kuin olin edes ruokapöydässä.

-Tonnikalapastaa, äiti vastasi.

-Jee! huudahdin, koska se on lempiruokaani.

Söimme ruuan ja sen jälkeen katsoimme lempiohjelmaani, joka tulee telkkarista aina perjantai-iltaisina. Kello oli 22.30, kun olin menossa nukkumaan.

-Hyvää yötä, äiti ja isä sanoivat kuorossa.

-Hyvää yötä, vastasin, ennen kuin suljin huoneeni oven ja menin sänkyyn.

Nukahdin hetken päästä miettien samalla Birghitaa ja muita päivän aikana tavanneita ihmisiä. Tottakai minä menisin sinne huomenna uudestaan.

Aamulla heräsin noin kello puoli yhdeksän. Isä kolisteli vielä kenkiä jalkaan ja katselin ikkunastani, kun hän lähti autollaan pihasta. Kun isä oli tarpeeksi kaukana pihastamme, otin taikaboksin kirjahyllyn takaa. Nappasin sen mukaani alakertaan ja menin pesemään hampaat, pukemaan ja syömään aamupalaa. Kun olin syönyt, pakkasin reppuuni puhelimeni ja pari muuta tavaraa. Sitten otin taikaboksin käteeni, painoin nappia ja taikaportaali humpsautti eteeni. Tällä kertaa en pelästynyt sitä. Astuin portista sisään ja löysin itseni

samalta hiekkaiselta kadulta kuin viimeksi. Kävelin tuttuja katuja pitkin Birghitan talolle. Koputin oveen, jonka avasi outo nainen.

-Päivää nuori neiti, nainen tervehti.

-Päivää, minä sanoin.

-Onko Birghita kotona? kysyin naiselta.

-On. Hän on huoneessaan. Birghita, sinulle on vieras! nainen huusi.

-Mutta kukas sinä olet? nainen uteli.

-Olen Charlotte, Birghitan uusi ystävä. Me tapasimme eilen, vastasin.

-Ai, kun kiva! Minä olen Emelie, Birghitan äiti, hauska tutustua, Emelie esittäytyi.

-Hauska tavata, vastasin.

Seurasi pieni kiusallinen hiljaisuus ennen kuin Birghita saapui iloisesti ovelle.

-Päivää Charlotte, hän tervehti.

-Päivää, minä sanoin iloisesti.

Me lähdimme kävelemään kylää ympäri ja kävimme tervehtimässä monia kauppiaita ja kyläläisiä.

-Tiesitkö muuten, että kylään rakennettiin uusi teatteri viime kesänä? Birghita kysyi.

-En tiennyt, vastasin innostuneena, koska olen kiinnostunut teatterista uskomattoman paljon.

-Olen ollut siinä mukana viime kesänä ja olen tänäkin vuonna, Birghita kertoi.

-Oikeasti? kysyin ja aloin innostua enemmän aiheesta.

-Kyllä, hän vastasi.

-Tarvitaanko siellä mahdollisesti uusia näyttelijöitä? kysyin vaisusti.

-En ole varma, mutta voimme kysyä ohjaajaltamme Stefanilta, Birghita mietiskeli.

-Kävellään teatterille ja kysytään sitten, hän jatkoi.

Me kävelimme aamuauringon säteissä pienelle kesäteatterille. Näimme kaukaa jonkun maalaavan teatterin seinää ruusunpunaiseksi, varmaan tämän kesän tulevaa näytelmää varten.

-Hei neitokaiset, Stefan tervehti meitä.

-Päivää Stefan, Birghita sanoi kohteliaasti.

-Päivää, minäkin sanoin vähän ujosti.

-Birghitan minä tunnenkin jo, mutta kukas sinä olet? Stefan kysyi ja nyökkäsi minua kohti.

-Olen Charlotte ja tulimme kysymään, että tarvitaanko täällä mahdollisesti uusia näyttelijöitä, sillä olen todella kiinnostunut näyttelemisestä ja olisi kivaa saada tulla mukaan näyttelemään, kerroin.

-Ohhoh! Kyllähän meillä tilaa löytyy aina uusille näyttelijäsieluille, Stefan naurahti.

-Mahtavaa! Birghita ja minä huusimme yhtä aikaa.

-Eli siis pääsenkö minä mukaan? kysyin Stefanilta.

-Tottakai! Stefan hikkaisi.

Olin koko matkan takaisin Birghitan kotiin niin innoissani, että tuskin pystyin kävelemään suorassa. Hyppelin innoissani kadunlaitaa pitkin ja otin kivistä vauhtia ja hyppäsin korkealle ilmaan.

Saavuimme Birghitan kotiin noin kello puoli kaksi iltapäivällä. Hyvästelin Birghitan, sekä hänen äitinsä Emelien.

-Hei sitten, nähdään taas! Birghita hyvästeli.

-Hei hej, vastasin takaisin.

Kävelin taas katuja pitkin samalle paikalle, johon aina päädyn, kun tulen tänne. Otin taas pienen hopeisen taikaboksin taskustani, painoin nappia ja eteeni ilmestyi taikaportaali. Astuin sisään ja tömpsähdin sekuntien päästä oman huoneeni lattialle. Kun pääsin ylös lattialta, piilotin taikaboksin kirjahyllyn taakse, niin kuin viimeksi. Olin tosi innoissani siitä, että pääsisin näyttelemään ensimmäistä kertaa elämässäni. Oli vain yksi pieni ongelma; mitä, jos en ehdi harjoitukseen, tai isä ja äiti on kotona, kun minun pitäisi lähteä 1800-luvun Turun näytelmäharjoitukseen? Minun pitäisi valehdella paljon, koska vanhempani eivät ikinä uskoisi minua, jos sanoisin, että näytelen teatterissa, mutta vain sillä twistillä, että se on 1800-luvulla. Ja, että aikamatkaan taikaboksin avulla harjoitukseeni. Kyllä siihen varmasti löytyy aikaa joka päivälle. Niinhän?

Oli sunnuntai. Stefan oli kertonut, että näytelmäharjoitukset alkaisivat sunnuntaina. Tänä sunnuntaina. Olin ihan hermona, koska ensinnäkin näyttelisin 1800-luvulla ja toisena, minulla ei ole yhtään kokemusta näyttelemisestä. Toivottavasti Birghita osaa kertoa kaiken oleellisen.

Noin kello kymmenen aamupäivällä olin Birghitan kanssa ensimmäisissä harjoituksissa. Tapasin monia uusia ihmisiä. Ensin he katselivat minua aika sivusilmällä, koska pukeutumiseni ei edelleenkään ole mitään 1800-luvun tyyliä. Lopulta he eivät enää huomanneetkaan minussa mitään erilaista. Olin muutenkin suurimman osan ajasta Birghitan kanssa.

Ensimmäiset harjoitukset menivät hyvin. Harjoitukset olivat aina sunnuntaisin kello kymmenen amulla ja keskiviikkoisin kello puoli kolme iltapäivällä. Harjoituksia tuli ja meni ja yhtäkkiä olikin jo toukokuu ja kuukausi aikaa ennen ensi-iltaa. Olin onnistunut pitämään kaiken salassa vanhemmiltani. He eivät onneksi ole huomanneet poissaolojani.

Oli taas sunnuntai ja nyt oli enää viikko aikaa harjoitella ennen ensimmäistä näytöstä. Osasin omat vuorosanani jo niin hyvin ulkoa, että minun ei tarvinnut enää katsoa niitä paperista ennen lavalle menoa. Näytelmämme kertoo naisesta, joka ei tahtonut tehdä kotitöitä ja karkasi muualle tekemään miehille suunnattuja tehtäviä. Näyttelen pääroolin esittäjän lasta. Birghita on ikään kuin sisareni.

Oli enää kaksi päivää ensi-iltaan. Olimme harjoittelemassa näytelmää. Se sujuu jo tosi hyvin eikä Stefanin tarvitse enää keskeyttää meitä. Tänäpäin aikoisin kertoa vanhemmilleni tästä teatterihommasta. En kestä enää pitää salaisuutta, vaikka vanhempani eivät varmasti usko minua.

Lähdimme Birghitan kanssa toiseksi viimeisistä harjoituksista.

-Mieti, että ylihuomenna näyttelemme suuren yleisön edessä. Jännittääkö sinua nimittäin minua jännittää? Birghitta kysyi.

-Joo kyllä jännittää, vastasin.

-Mutta minun pitää mennä. Heippa nähdään huomenna! Birghita hyvästeli.

-Heippa, minä vastasin.

Meillä olisi seitsemän esitystä. Kesä on mennyt ihan hirveän nopeasti.

Kun pääsin takaisin kotiin harjoituksista, menin valmiiksi alakertaan odottamaan äitiä ja isää. He tulisivat kohta kotiin. N...Y..T...NYT! Sillä samalla sekunnilla äiti ja isä tulivat ovesta sisään.

-Moi, sanoin.

-Moi, äiti ja isä vastasivat kuorossa.

-Minulla olisi vähän asiaa teille, sanoin vakavasti.

-Mitä on tapahtunut? äiti kysyi.

-Ei oikein mitään, mutta haluaisin puhua yhdestä asiasta, vastasin.

-Okei. Mennäänkö olohuoneeseen juttelemaan? isä ehdotti.

-Okei, nyökkäsin.

Me menimme olohuoneeseen juttelemaan.

-Kröhöm, yskäisin ennen kuin aloin puhumaan.

-Rakkaat vanhempani, aloitin.

-Olen tullut siihen tulokseen, että kerron teille salaisuudestani. Minä Charlotte, olen ollut koko kevään ja kesän näytelmäharjoituksissa eli minusta tulee oikea näyttelijä.

-Mutta sehän on hienoa, äiti sanoi väliin.

-Kyllä, mutta se on 1800-luvulla, kerroin.

-Nyt en ymmärrä. Eli siis kertooko se näytelmä 1800-luvusta? isä kysyi.

-Ei vaan matkaan aikakoneella harjoituksiin, jotka ovat 1800-luvulla. Eli se koko teatteri on 1800-luvun Turussa, selitin.

-Eihän se ole mahdollista, isä sanoi.

-On, minä vastasin ja kaivoin taikaboksin taskustani.

-Ja näytän sen teille, sanoin samalla, kun heitin taikaboksin maahan ja se pöllähti isoksi portaaliksi.

-Miten tämä on mahdollista? isä haukkoi henkeään.

-On tämä. Tulkaa mukaan, niin näytän, sanoin ja vedin äidin ja isän mukaani.

Pöllähdimme koko sakki hiekkaiselle kadulle. Äiti ja isä yskivät katupölyä ja siistivät vaatteitaan, kun taas minä olen jo tottunut siihen, että täällä on aika likaista.

-Mitä tämä on ja missä olemme?! äiti huusi.

-Kuten jo sanoin olemme 1800-luvun Turussa, vastasin äidille.

Lähdimme kiertelemään ympäri keskustaa ja esittelin kaikki puodit, kaupat ja niiden kauppiat vanhemmilleni.

Viimeiseksi kävimme katsomassa näyttämöä.

-Oi kuinka kaunista, äiti haukkoi henkeään.

-Niinpä ja ylihuomenna minä esiinnyn täällä ensimmäistä kertaa, hihkaisin.

-Meidän on pakko päästä katsomaan tätä, isä sanoi.

-Niin on, mutta nuo teidän vaatteenne, niiden täytyy muuttua, sanoin.

-No joo, isä myönsi.

-Ja puhelimia ei voi ottaa mukaan, lisäsin.

-Ei puhelimia?! vanhempani huusivat ja melkein pyörtyivät.

-Ei tietenkään naurahdin ja lähdimme kävelemään eteenpäin.

Oli ensi-ilta päivä ja olin ihan täpinöissäni. Minua jännitti ihan kamalasti. Äiti laittautui vessassa hienoksi ja isä makasi sohvalla nukkumassa. Kohta olisi aika lähteä. Menin herättämään isän ja kolistelemaan vessan ovea merkiksi, että meidän pitäisi mennä. Menimme taas taikaportaalista ja tömpsähdimme samalle vanhalle kadulle. Kävin hakemassa Birghitan ja muistin, etten ollut esitellyt häntä vielä vanhemmilleni.

-Tässä on näyttelijäkaverini Birghita, sanoin.

-Hauska tutustua, Charlotten vanhemmat luulisin? Birghita vastasi.

-Oletpas sinä herttainen nuori neiti, äiti sanoi.

-Moi, isä vastasi.

-Aiotteko te tulla katsomaan näytelmäämme? Birghita kysyi vanhemmiltani.

-Kyllä, äiti sanoi.

Niin me kaikki lähdimme kävelemään näyttämöä kohti. Stefan ja muut näyttelijät olivat jo valmiina. Esitys alkaisi puolen tunnin päästä.

Esityksen alkuun oli enää pari minuuttia ja minua alkoi jännittää.

-Hyvin se menee, Birghita lohdutti.

-Varmasti? minä kysyin.

-Varmasti, Birghita vastasi.

Esitys alkoi ja loppui yhtä äkkiä. Kumarsimme vielä yleisölle ja yleisö hurrasi takaisin. Niin oli ensimmäinen näytös takana. Isä ja äiti hurrasivat muiden yli ja juoksin halaamaan heitä.

-Olit aivan super mahtava, isä sanoi.

-Niin ja Birghita myös, äiti muistutti ja kaappasi Birghitan mukaan halaukseen.

Muut kuusi esitystä sujuivat täydellisesti ja niin oli kesän näytökset esitetty.

-Hei hei, sanoin Birghitalle viimeisen esityksen jälkeen.

-Hei hei, Birghita sanoi yhtä apealla äänellä.

-Lupaan tulla vielä joskus katsomaan sinua, sanoin ja hymyilin Birghitalle.

-Muuten, mistä sinä edes olet kotoisin? Et ole kertonut minulle, Birghita ihmetteli.

-Olen 2020-luvulta, sanoin, otin taikaboksin taskustani, posautin sen portaaliksi ja kävelin sisään.

-Wau, kuulin Birghitan vielä sanovan.

Olin taas huoneessani.

-Nyt se on sitten loppu, ajattelin.

Aion vielä ensi kesänä mennä näyttelemään.

-Mutta nyt, aion katsoa sarjani loppuun, sanoin ja hyppäsin peppuplätsin sängylleni ja laitoin telkkarin päälle.